

[Bernhard Baunsgaard]

terrorisme. Vel, det har man lov til i dette land, men jeg ønsker at understrege, at for det radikale venstre er der ingen tvivl om, at terrorisme er en så afskyelig form for forsøg på at gennemtvinge sin vilje, at man må tage afstand fra den, hvis man oprigtigt ønsker en retsstat.

Derfor havde jeg ønsket, at vi fra radikal side ikke havde stået alene sammen med retsforbundet om at sige til regeringen: vel, vi forsyner jer med det nødvendige værktøj til, at I kan tage forbehold I og sige: vi bekæmper terrorisme, men at også SF havde været med i dette flertal; men det er naturligvis deres egen afgørelse.

Jeg er glad for, at justitsministeren understregede, at han i og for sig har samme indstilling som de radikale; han tør bare ikke tage konsekvensen, sådan som Norge gør det, og sige til de andre lande: vi vil ikke indlede en undersøgelse, en efterforskning, i Danmark mod danske statsborgere, hvis der har været politiske grunde til det, en udlænding i sit eget land er anklaget for. Jeg kan kun endnu en gang understrege, at det er fuldkommen grotesk for mig, at en regering, der påberåber sig humane grunde, som den socialdemokratiske regering, når den ikke ønsker at udlevere udlændinge, der kan risikere politisk forfølgelse, tør bygge på et flertal, der omfatter medlemmer, der som hr. Glistrup er parate til at opgive væsentlige dele af dansk retsgrundlag. Jeg tænker her på det lovforslag, hvori man ikke alene foreslog indførelse af dødsstraf mod terrorisme, men også sagde: det er ikke handlingen i sig selv, det kommer an på, men det er, hvad andre kan finde på at gøre i anledning af, at en eller anden har begået en forbrydelse. Det er et horribelt indgreb i dansk retsgrundlag og dansk retssikkerhed, og sådanne medlemmer i dette folketing er en regering, der påberåber sig human indstilling til retssikkerhed, parat til at bygge på. Jeg forstår det ikke.

Ib Christensen (DR):

Mit spørgsmål, hr. minister, gik ikke på, hvorfor regeringen sådan i almindelighed ikke vil tage forbehold vedrørende artikel 8, men det gik præcis på: har det spillet ind i regeringens overvejelser, når man har besluttet ikke at tage forbehold over for artikel 8,

at man forbereder en fælles EF-politik vedrørende bekæmpelse af terrorisme, og at man kan forudse, at det måske bliver et mindretal af EF-landene, nemlig Italien og måske i givet fald Danmark – det bliver det altså ikke – som står alene med et forbehold vedrørende artikel 8? Skal man harmonisere på dette punkt, kan man jo ikke tillade, at noget EF-land tager forbehold. Det var det, spørgsmålet gik på. Jeg citerede både fra topmødeerklæringen her fra København og fra Ministerrådets formands, hr. K. B. Andersens, svarbemærkninger i Luxembourg i onsdags, og begge ting indicerer, at EF forbereder en fælles politik vedrørende bekæmpelse af terrorisme. Derfor er det, jeg gentager mit spørgsmål: har det spillet ind i regeringens overvejelser med hensyn til at tage forbehold over for artikel 8, at man kan forudse, at et sådant forbehold formentlig ikke kan holde i det lange løb, når EF indskiber sig i en fælles politik på dette område?

Willhjelm (VS):

Til ministeren kun to meget korte bemærkninger.

Jeg tror ikke, ministeren hørte, hvad det var, det drejede sig om med de hurtige svar. Det var nemlig ikke det, der allerede var opklaret, men det var det spørgsmål, der ligger om, hvor mange henvendelser der faktisk allerede har været fra tyske politimyndigheder. Da dette spørgsmål af en eller anden grund er rubriceret på en anden sag, kan vi næsten sige, på almen del, var det, jeg bad ministeren om at sørge for, at det svar ligger der inden tredje behandling af denne sag. Nu bliver der formodentlig lidt bedre tid end til på torsdag, ser det ud til.

Det andet var dette med, hvad jeg hentydede til, når jeg talte om, at man havde været modstræbende med disse oplysninger om andre landes stilling. Jeg hentydede ikke til ministeriets måde at svare på, når de konkrete spørgsmål er stillet. Den har været prisværdig både præcis og kvik, men jeg hentydede til, at denne sag faktisk blev drøftet under første behandling, og at det faktisk dér blev udlagt på den måde, at man nok overhovedet ikke kunne tage forbehold over for artikel 8, for det var der ikke hjemlet nogen adgang til, hvorimod der direkte er hjemlet adgang til forbehold over for artikel 1. Det